درنگ

نامه ۲۱۰ خبرنگار و روزنامه‌نگار داخلی به رئیس‌جمهور پزشکیان درباره حوادث جاده‌ای

برای «نه به تصادف» گام عملی بردارید

بیش از ۲۰۰ خبرنگار و روزنامه‌نگار از سراسر کشور با ارسال نامه‌ای به رئیس‌جمهور پزشکیان خواستار رسیدگی به عوامل مؤثر در مرگ‌ومیر در جاده‌های کشور شدند. در این نامه آمده است که باید برای «نه به تصادف» گام عملی برداشت و روزنامه‌نگاران و خبرنگاران به عنوان دیدبان تحقق، مطالبات را پیگیری خواهند کرد.

متن نامه به شرح زیر است:

«به نام خداوند عادل

جناب آقای دکتر مسعود پزشکیان

رئیس‌جمهور محترم ایران

با سلام و احترام

ما جمعی از خبرنگاران و روزنامه‌نگاران، با یادآوری حادثه تلخ و فراموش‌نشدنی دوم تیرماه ۱۴۰۰ که منجر به جان‌باختن دو تن از بهترین خبرنگاران ایران، همکاران عزیزمان مهشاد کریمی و ریحانه یاسینی، در سانحه اتوبوس خبرنگاران محیط زیست شد، بار دیگر ضرورت توجه به ایمنی حمل‌ونقل عمومی را گوشزد می‌کنیم. اتوبوسی که در آن روز خبرنگاران را از بازدید پروژه احیای دریاچه ارومیه برمی‌گرداند، فاقد استانداردهای اولیه ایمنی بود و مانند بسیاری از وسایل حمل‌ونقل عمومی فرسوده، جان عزیزان ما را گرفت.

در تیرماه همان سال اتوبوس حامل شماری از سربازمعلمان هم در یزد دچار سانحه شد و هفت نفر جان باختند. این حوادث و موارد مشابهی مانند سانحه اتوبوس فرزانگان کرمان که به‌تازگی رخ داده است، نشان‌دهنده وضعیت اسف‌بار ناوگان حمل‌ونقل عمومی کشور و رعایت‌نشدن استانداردهای ایمنی جاده‌ای است.

پس از حادثه اتوبوس خبرنگاران محیط‌زیستی، بیش از ۲۰۰ خبرنگار و فعال مدنی با امضای نامه‌ای خواستار رسیدگی جدی به این موضوع، شناسایی مقصران و اصلاح رویه‌های موجود شدند، اما نه‌تنها این مطالبه به نتیجه نرسید، بلکه همچنان شاهد وقوع حوادث مشابه در جاده‌های کشور هستیم. حوادثی که نتیجه مستقیم فرسودگی ناوگان حمل‌ونقل، کیفیت پایین خودروها، کم‌توجهی به استانداردسازی جاده‌ها و کمبود تجهیزات امدادی است.

جناب آقای رئیس‌جمهور، راه‌اندازی پویش «نه به تصادف» می‌تواند اقدامی ارزشمند و امیدبخش باشد. تحقق این هدف نیازمند گام‌های عملی و قاطع از سوی دولت است. به همین دلیل، از حضرت‌عالی درخواست داریم که با دستور و پیگیری جدی، زمینه‌ساز اصلاحات اساسی در حوزه حمل‌ونقل جاده‌ای شوید. ازجمله اقدامات ضروری در این مسیر می‌توان به:

- تهیه گزارشی دقیق از وضعیت نقاط حادثه‌خیز جاده‌ای و تدوین برنامه زمان‌بندی واقع‌بینانه برای بهبود وضعیت جاده‌ها
- ارتقای استانداردهای تولید خودرو و حذف خودروهای ناایمن از چرخه حمل‌ونقل کشور
- بازسازی و نوسازی ناوگان حمل‌ونقل عمومی که طبق آمارها ۸۰ درصد آن فرسوده است
- اصلاح قوانین راهنمایی و رانندگی و نظارت بیشتر بر حمل‌ونقل عمومی
- افزایش نظارت و برخورد قاطع با تخلفات مرتبط با ایمنی جاده‌ای.

حوادث جاده‌ای یکی از تلخ‌ترین واقعیت‌های کشور ماست که هر سال هزاران خانواده را داغدار می‌کند. ما امیدواریم که دولت چهاردهم با همراهی نهادهای مدنی با رویکردی جدی و عمل‌گرایانه، گام‌های مؤثری برای کاهش تلفات جاده‌ای بردارد تا کمتر شاهد بروز حوادث تلخ جاده‌ای باشیم. ما روزنامه‌نگاران هم به‌عنوان دیدبان پویش «نه به تصادف»، تحقق این مطالبات را پیگیری خواهیم کرد».

بررسی «شرق» از ناکام‌ماندن بیشتر پرونده‌های آزار و تجاوز به کودکان

متجاوزهای آزاد و قربانی پشت قربانی

نسترن فرخه

مرد موتورسوار در منطقه پرند، کودکان دو تا ۱۰ سال را سوار بر ترک موتور، در مخفیگاهش به آنها تجاوز و بعد از چند ساعت در حوالی محل زندگی‌شان آنها را رها می‌کرده. متجاوزی که در روزهای قبل توسط پلیس آگاهی دستگیر شده است. اما این فرد در اقرارهایش اشاره کرده که قبلا هم به دلیل آزار جنسی پنج سال زندان بوده که با گرفتن رضایت شاکی آزاد شده و حالا این آزادی منجر به قربانی‌شدن تعداد دیگری کودک شده است؛ موضوعی که در بسیاری از پرونده‌های آزار جنسی به کودکان دیده می‌شود. در واقع متجاوز بعد از مدتی با تقلیل مجازات و گاه آزادی کامل، روبه‌رو می‌شود که همین آزادی بدون کنترل او، می‌تواند باعث ایجاد خطر برای دیگر کودکان به حساب بیاید. هرچند بسیاری از فعالان حوزه کودک تأکید دارند پیچیدگی قضائی و نبود حمایت از قربانی در پرونده‌های آزار کودکان، به مرور باعث عقب‌نشینی خانواده در روند شکایت از متجاوز می‌شود که همین، چرخه آسیب را دوچندان خواهد کرد.

یک الگوی ثابت در این پرونده‌ها انکار و پنهان‌کاری است

پرونده‌های آزار و تجاوز جنسی همیشه با پیچیدگی‌های قضائی و البته فرهنگی همراه بوده. موضوعی که «ثریا عزیزپناه»، جامعه‌شناس و فعال حقوق کودک هم در گفت‌وگو با «شرق» به آن اشاره می‌کند و این پیچیدگی را فقط مختص به جغرافیای ایران نمی‌داند و می‌گوید در کل دنیا شرایط به همین شکل است و ادامه می‌دهد: «هم در بحث دادرسی و هم بعد از آشکارشدن این موضوع در خانواده، پیامدهای سهمگینی به وجود می‌آید. حال همین مسائل وقتی در جایی مثل کشور ما با فرهنگ و آداب خاص اتفاق بیفتد بر این پیچیدگی افزوده می‌شود. به طور کل پنهان‌کاری و انکارکردن، در بیشتر این موارد وجود داشته و اگر یک الگوی رفتاری برای آن بخواهیم تعریف کنیم، در مرحله اول انکار است. مشابه سوگ، در اول به دلیل سهمناکی قضیه، انکار به وجود می‌آید و بعد مرحله هیجان و خشم و در آخر هم ترس است. در بیشتر پرونده‌ها با ترس خانواده‌ها از حرف مردم، عاقبت پیگیری‌ها و نگرانی از سرنوشت فرزندشان مواجه می‌شویم. سخت‌بودن اثبات پرونده تجاوز در محاکم قضائی هم بر تکرار این الگو رفتاری اثر می‌گذارد. حتی در پرونده‌هایی که خیلی هم در رسانه سروصدا کرد و گروهی از خانواده‌ها اقدام به شکایت کردند، دیدیم که به مرور وقتی در روند دادرسی قرار می‌گیرند و جامعه هم از ماجرا مطلع می‌شود، به دلیل بار روانی به وجود آمده، شروع به عقب‌نشینی می‌کنند. به طور مثال، پرونده دیگری درباره کودک‌آزاری و تجاوز به چند کودک در شهرک دانشگاه تهران بود که ما در انجمن حمایت از حقوق کودکان با خانواده قربانی‌ها در ارتباط بودیم. تعداد زیادی از خانواده‌ها شاکی بودند، اما در نهایت روز دادگاه فقط یک خانواده حضور پیدا کرده بود. بخشی از این موضوع به دلیل بی‌حمایتی قانونی از قربانی است. آنها رها می‌شوند و در کنارش، سهمگینی این ماجرا و مطلع‌شدن اطرافیان و جامعه، همه فشارهایی است که باید خانواده قربانی به‌تنهایی به دوش بکشد. ما هنوز قوانین مشخص برای حمایت از قربانیان تجاوز نداریم. جدا از بحث قضائی، این خانواده‌ها نیاز به مشاوره و مددکاری دارند که نبود آن، این مسیر را خیلی دشوار می‌کند. در این موارد وقتی در کنار خانواده‌ها پیش می‌رویم، اول بسیار خشمگین هستند، اما جلوتر که می‌رود، متوجه می‌شویم دیگر تحمل این شرایط را ندارند و عقب می‌کشند. با این حال ما هنوز هم وکلای زیادی در حوزه کودک نداریم. گروه‌های مثل ما در این حوزه هستند، حتی در کانون وکلا و قوه قضائیه هم هستند، اما فعالیت یکپارچه‌ای همه با هم ندارند. از طرفی بیشتر قضات هم با حوزه کودک آشنایی ندارند و پلیس اطفال هم هنوز شروع به فعالیت نکرده است. بنابراین تمام این مراحل برای قربانی آزاردهنده خواهد بود. ما باید ببینیم در این مسیر چقدر به درد این خانواده‌ها نزدیک هستیم. سیر پرونده‌ها نشان می‌دهد مسیر قضائی دشوار است. یعنی چندان فضایی برای حمایت از کودک قربانی وجود ندارد. بنابراین چنین الگوی رفتاری به دلیل بی‌پناهی خانواده‌ها در روند رسیدگی و ترس از قضاوت‌شدن به وجود می‌آید».

آزارگری کودکان در تمام اقشار جامعه دیده می‌شود و شاید فقط نوع آن متفاوت باشد که عزیزپناه درباره آن می‌گوید تفاوت معناداری در اقشار مختلف جامعه برای این الگوی رفتاری وجود ندارد؛ چون عدم حمایت از قربانی برای تمام کودکان مشترک است. اما محیط و در دسترس بودن قربانی برای متجاوز، در محلات پرخطر و ناایمن بیشتر دیده می‌شود. به طور کل اثبات تجاوز در همه حوزه‌ها کار آسانی نیست؛ چون معمولا به دلیل کمبود عدله، عدم اثبات و کنارکشیدن خانواده‌ها، جرم تقلیل پیدا می‌کند. ما در انجمن ساعت‌ها با متخصصان پزشکی قانونی در این مورد صحبت کردیم. آنها براساس علائم به پرونده‌ها رسیدگی می‌کنند که گاهی گذشت زمان و ازبین‌رفتن همین علائم کار را بسیار سخت‌تر هم می‌کند. این فرهنگ پنهان‌کاری که توضیح دادم، گاه در همه نهادها وجود دارد و چون برخی از پرونده‌ها سنگین هستند و عواقب سنگینی هم خواهند داشت، جرم هم تقلیل پیدا می‌کند. حتی گستردگی فضای مجازی و رسانه، گاه مسیر پرونده را تغییر می‌دهد.

ضمن اینکه ما به دنبال تسهیل این امر هستیم، تأکید بیشتر ما در حوزه پیگیری است؛ چون مسیر آن فقط با آموزش به خانواده‌ها و خودمراقبتی کودکان است. بخش مهمی از پدید آمدن چنین پرونده‌هایی به دلیل غفلت است. جدا از آن، مدارس هم باید نسبت به این ماجرا آگاه باشند. به طور مثال در همه‌جای دنیا، نگرانی عمده خانواده‌ها از غریبه است، در حالی که بیشترین میزان تجاوز در بین آشناها انجام می‌شود. البته این جدا از موارد دیگر همچون مورد آخری است که متجاوز قبلا هم پرونده تجاوز به کودکان داشته است.

این جامعه‌شناس بر بانک اطلاعاتی تأکید دارد: «درخواست همیشگی ما ایجاد بانک اطلاعاتی از آزارگرهای حوزه کودکان است. به این ترتیب فردی مثل مورد آخر که رسانه‌ای شده، وقتی بعد از پنج سال آزاد می‌شود، اگر مورد کنترل قرار گیرد، دیگر امکان تجاوز مجدد ندارد. در کشورهای دیگر حتی به خانواده‌های دارای فرزند اطراف محل سکونت چنین فردی اطلاع داده می‌شود تا مراقبت بیشتری به عمل بیاید. حال اگر فرهنگ ما پذیرای این موضوع نیست، اما وجود بانک اطلاعاتی می‌تواند به کنترل آن فرد در جامعه کمک کند. در حوزه پیشگیری، دولت وظیفه دارد و تا الان هیچ پرونده‌ای بازتاب نداشته. نه از جهت ایجاد ترس در جامعه، بلکه از جهت بازدارندگی و آگاهی‌بخشی. بنابراین به همین دلیل هنوز ما شاهد چنین مسائل دردناکی هستیم. هیچ فعال حوزه کودکی هم پا فشاری بر اعدام ندارد و خواهان قطع حیات نیست، بلکه باید مجازات بازدارنده باشد و فرد بعد از آزادی نباید در جامعه رها شود. از طرفی قربانی هم باید تحت حمایت خدمات روان‌شناسی و مددکاری قرار گیرند».

این فعال حوزه کودک در پایان به چند پرونده مطرح در این سال‌ها اشاره می‌کند که بعد از دستگیری متجاوزهای سریالی مشخص شده آنها در کودکی مورد آزار متجاوز دیگری قرار گرفته بودند و خود نوعی قربانی آزار جنسی بودند. بنابراین حمایت‌های مددکاری، روان‌شناسی و قضائی از قربانی باید اهمیت ویژه‌ای پیدا کند.

باید آموزش خودمراقبتی در مناطق مستعد حضور آزارگر جدی گرفته شود

سال‌های قبل به دلایل فرهنگی و نبود این میزان گستردگی رسانه، کمتر درباره آزار جنسی صحبت می‌شده و از نظر فعالان حوزه کودک این موضوع می‌تواند گامی رو به جلو باشد. با این حال «منصوره شاه‌نظری»، عضو شورای هماهنگی واحد خودمراقبتی انجمن حمایت از حقوق کودکان، بر آموزش در حوزه خودمراقبتی جنسی تأکید دارد. شاه‌نظری با توجه به تجربه کاری در انجمن و صدای یارا در حوزه آزار جنسی در دوران کودکی به «شرق» می‌گوید: «باید به خانواده‌ها آگاهی داده شود، مخصوصا خانواده‌هایی که در این زمینه آگاهی کمتری دارند باید شناسایی شوند. چون معمولا قربانی در بین همین اقشار بیشتر وجود دارد که به دلیل فقر اجتماعی و اقتصادی بیشتر در مناطق حاشیه زندگی می‌کنند. در واقع آزارگر در این شرایط دسترسی بیشتری به قربانی دارد. هرچند براساس برخی پرونده‌ها که به ما می‌رسد این اتفاق خیلی وقت‌ها در خانواده‌های مرفه هم رخ می‌دهد و مؤلفه‌های اقتصادی که گفتم اصلا در آن دیده نمی‌شود. اما در همه آنها غفلت از کودکان دیده می‌شود. در هر حال بهترین کار آموزش است، تمام ارگان‌هایی که با کودک سر و کار دارند باید این دانش را داشته باشند و همه غربالگری شوند. این غربالگری قبلا شاید کار دشواری بود اما الان با وجود تست‌های روان‌شناسی که وجود دارد کار آسانی شده و برای استخدام افراد می‌توان از این گزینه استفاده کرد. از طرفی زمینه‌ای فراهم شود تا مهدکودک‌ها و مدارس به خانواده‌ها و کودکان این موضوعات را آموزش دهند. ما به‌تنهایی خیلی سعی می‌کنیم این ارتباط را با مدارس برقرار کنیم، هرچند در یکی، دو سال گذشته خیلی از مدارس در این زمینه فعال شدند. چون دسترسی کودکان به فضای مجازی هم باعث شده با اطلاعات اشتباه روبه‌رو شوند. بنابراین نهادهایی مثل صداوسیما و مؤسسه‌هایی که می‌توانند ارتباط سریع‌تری با خانواده‌ها برقرار کنند باید برنامه‌های مستمری داشته باشند تا گستردگی این آموزش‌ها بیشتر شود. امسال ۳۰سالگی انجمن است ولی هنوز این آسیب‌ها وجود دارد و در کنار ما مجموعه‌های دیگری هم در این حوزه کار می‌کنند. پس کافی نیست و نیاز به گستردگی این آموزش‌ها دیده می‌شود».

یادداشت

حالا با ابزار وفاق چه کنیم؟

ادامه از صفحه اول

اما ماجرا به همین‌جا ختم نشد. مسئله این بود و حرف ما روزنه‌گشایان این بود که با همه دشواری‌ها می‌توان به انتخابات و صندوق رأی امید بست و با مشارکت در آن و باور به ارزشمندبودن رأی، می‌توان تحولی را سبب شد و اینکه برخی می‌گویند این راه بسته است و اصلاح ناممکن، سخن خطایی است و اتفاقا استناد می‌کردیم به همین انتخابات ریاست‌جمهوری که آی مردم دیدید که روزنه امیدی هست و باید آن را باز نگه داشت؟

اما حالا و فقط بعد از هفت ماه و سال به پایان نرسیده، گوشه رینگ رفته‌ایم و از هر سو بر ما می‌تازند و ما جوابی برای گفتن نداریم. جوابی به یک عده که می‌گویند دیدید از تنور انتخابات نانی برای مردم گرم نمی‌شود و آن عده که می‌گویند دیدید هرچه بکنید باز ما هستیم که تصمیم می‌گیریم این دریچه باز باشد یا بسته و نه شما که خیال می‌کنید با روزنه‌گشایی‌تان شق‌القمر کردید. و جواب به آنها که می‌گویند دیدید که این راه بسته‌ای است؟ هرچه هست ما الان گوشه رینگیم و «ابزار وفاق»مان هم ناکارآمد و معلوم شد که بدون داشتن تئوری و فقط با تکیه بر ابزار، سریع‌ترین بن‌بست در بین همه دولت‌های پس از انقلاب (حتی سریع‌تر از دولت مهندس بازرگان که همه بر او می‌تاختند و در میانه معرکه تنها بود) از آن همین دولت وفاق شده و ما بدون داشتن تئوری، حالا حتی نمی‌توانیم دیگر بگوییم بیایید وفاق کنیم و جالب اینکه آنهایی که هفته پیش در مجلس زدند و پای «اسب زین‌کرده» معروف را قلم کردند، تنها کسانی بودند که روز چهارشنبه گذشته در همین مجلس از اهمیت وفاق گفتند. به نظر می‌رسد آنها خوب فهمیده‌اند که وفاق چقدر کارآمد است، اما فقط برای آنان. حالا باید منتظر ماند و دید آیا باز رئیس‌جمهور از وفاق می‌گوید یا ابزار دیگری در انبان خود دارد.

استراتژی انفعال

ادامه از صفحه اول

اگر زمانی استراتژی فعال در دولت‌ها ارج و قربی داشت، اینک استراتژی انفعال بر ساختار دولت‌ها حاکم شده است. همه منتظرند اتفاقی در داخل یا از خارج رخ بدهد تا یک‌شبه تبدیل به قهرمانان میدان شوند. این انتظار در جامعه نیز بازتولید شده و جامعه نیز ناخواسته استراتژی انفعال را پیش گرفته است. در همین روزهای اخیر اتفاقات داخلی و بین‌المللی مهمی رخ داده است، اما مردم به هیچ‌کدام از آنها حتی نیم‌نگاهی نینداخته‌اند. استراتژی انفعال یعنی ما هستیم و می‌توانیم کاری کنیم، اما نمی‌کنیم. حالا نوبت دیگران است.

*** برای نوشتن این یادداشت از کتاب «الهیات سیاسی» کارل اشمیت، ترجمه لیلا چمن‌خواه، نشر نگاه معاصر استفاده شده است.**

جدول ۵۰۰۸ طراح: بیژن گورانی

افقی:

۱- رجعت- پرتو- مادر ۲- بلبل- بخیل- گلی درشت و معطر ۳- تکرار حرفی- طول معینی از زمان- پایبند در دوستی ۴- از ابزارهای خروجی کامپیوتر- زیرک و باهوش- تشکیلات مردمی برای برگزاری جلسات و مراسم مذهبی ۵- محبت- نیکورو- زیست‌شناس فرانسوی و صاحب نظریه تکامل موجودات زنده ۶- زمان آغازین- فرزند زکریای نبی(ع) ۷- زمینی مثلثی‌شکل که از آبرفت رودخانه پدید می‌آید- حنا- مدفن امام سجاد(ع) ۸- نویسنده آمریکایی رمان ساندویچ ژامبون ۹- بازیابی سلامت پس از بیماری- توده مردم عادی- رایانه لوحه‌ای ۱۰- گران‌بها - پشت‌گرمی ۱۱- غیرقابل دیدن- اسب بارکش- سنت ۱۲- وزیدن باد- شکاک- سراینده صدای پای آب ۱۳- باتلاق- طناب- صحنه نمایش ۱۴- روی قاب پنجره می‌اندازند- مالی که در قبال آزادی کسی پرداخت شود- به کار بستن قانون ۱۵- غله برافشان- کاشف کهکشان راه شیری- خراج

عمودی:

۱- برخوردار- رختکن حمام‌های قدیمی- روده تابیده‌شده ۲- ملول و دلتنگ- از تیم‌های فوتبال باشگاهی ایتالیا- حماقت ۳- به دنیا آوردن- پروژکتور- هستی یافته ۴- غذای مغز- نوزاد حشره- پروردگار ما ۵- الهه عشق و زیبایی- دانش ذاتی- لباس رزم ۶- سوغات گجرات- جنگ- فدراسیون جهانی بسکتبال ۷- نام امام زمان(عج) - قطعی برای کتاب- پرچم ۸- سنگ آسیاب- واحد سازنده مواد پروتئینی- خلوت ... نیست جای صحبت اضداد ۹- گلایه- فرمانروا- دروغی ۱۰- خاکستری روشن- بسیار بخشنده- بااهمیت ۱۱- فریاد مهیب- نام اختصاری صندوق بین‌المللی پول- اسب سرکش ۱۲- اسب سیاه- دفتر حساب روزانه- اهرم زیرپایی ۱۳- جمع مزیت- ناگهان- قدیمی‌ترین پل اصفهان ۱۴- اعتراف‌کردن- رود پرآب مصر- هال ۱۵- پیشوند فعل مضارع- برجای بزرگان نتوان زد به گزاف- اداره آگاهی در قدیم

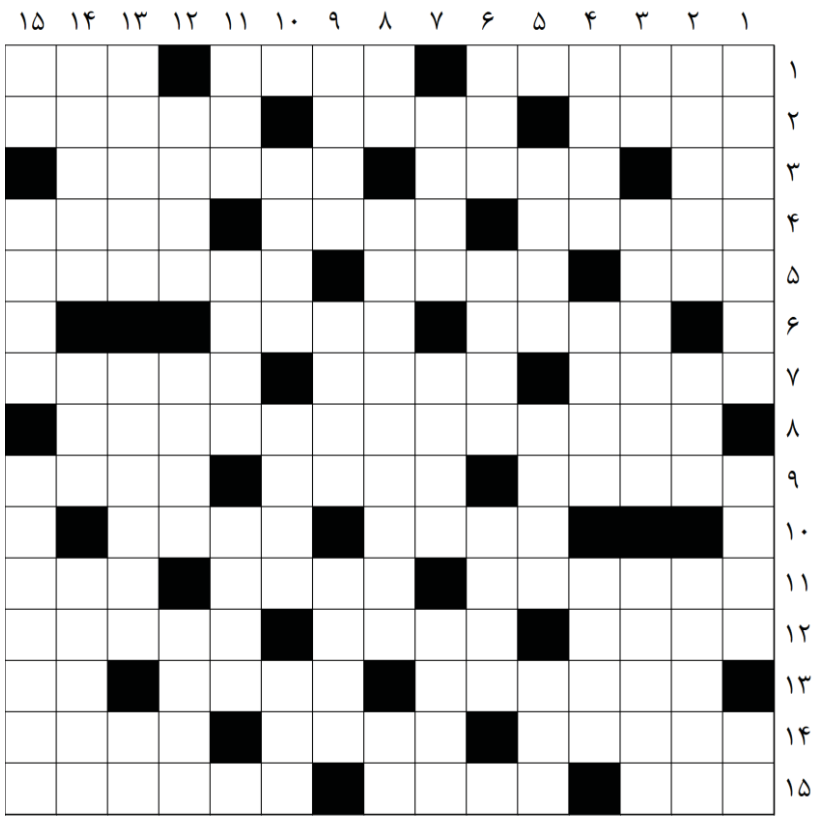

حل سودوکو ۴۰۰۳

۲	۷	۵	۳	۹	۴	۸	۶	۱
۸	۶	۳	۷	۱	۵	۹	۲	۴
۴	۱	۹	۲	۶	۸	۷	۵	۳
۳	۸	۷	۵	۴	۶	۲	۱	۹
۵	۲	۴	۱	۳	۹	۶	۷	۸
۱	۹	۶	۸	۲	۷	۳	۴	۵
۹	۳	۲	۴	۷	۱	۵	۸	۶
۷	۵	۱	۶	۸	۳	۴	۹	۲
۶	۴	۸	۹	۵	۲	۱	۳	۷

۸	۲	۵	۶	۱	۹	۳	۷	۴
۳	۴	۶	۵	۸	۷	۲	۱	۹
۷	۹	۱	۳	۴	۲	۵	۶	۸
۵	۱	۹	۸	۳	۶	۴	۲	۷
۴	۳	۲	۷	۹	۵	۱	۸	۶
۶	۸	۷	۴	۲	۱	۹	۵	۳
۱	۶	۳	۲	۷	۴	۸	۹	۵
۹	۷	۴	۱	۵	۸	۶	۳	۲
۲	۵	۸	۹	۶	۳	۷	۴	۱

حل جدول ۵۰۰۷

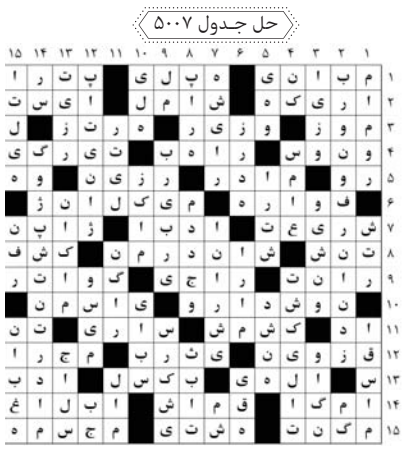

سودوکو سخت ۴۰۰۴

زمان پیشنهادی: ۴۰ دقیقه

قانون‌های حل جدول سودوکو

۱- در هر سطر و ستون باید اعداد یک تا ۹ نوشته شود. بدیهی است که هیچ عددی نباید تکرار شود.

۲- در هر مربع ۳×۳ اعداد یک تا ۹ باید نوشته شود و در نتیجه هیچ عددی نباید تکرار شود.

	۷				۹		۶	
۱								۴
	۴		۲	۷		۱		
۸		۲	۷		۴			۶
				۶				
۷			۳		۱	۸		۲
		۹		۴	۷		۸	
۵								۱
	۱		۶				۳	

سودوکو ساده ۴۰۰۴

زمان پیشنهادی: ۲۰ دقیقه

سودوکو

سودوکو Sudoku یک واژه ترکیبی ژاپنی به معنای عددهای بی‌تکرار است و امروزه به جدولی از اعداد گفته می‌شود که به عنوان یک سرگرمی رایج در نشریات کشورهای مختلف به چاپ می‌رسد.

	۱							
	۷	۶			۱			۸
۳	۵				۷	۴	۶	۱
			۸	۵	۳		۹	۲
۲			۶		۹			۴
۹	۶		۷	۴	۲			
۵	۸	۳	۱				۲	۶
۱			۹			۵	۸	
							۴	